

תחנה 1- מתיקות התורה – שבועות- חג מתן תורה

1. פתיחה- נחלק סוכריה אישית לכל אחת. כולן לחכות, ואז לברך ולאכול יחד. בזמן האכילה- נשאל: מה מרגישות? -עונות תשובות כגון 'טעים, מתוק, כיף, רוצות עוד'... אפשר לכוון ולבקש שישלימו את המשפט- אם משהו כלכך מתוק וטוב אז אני רוצה....
2. נפרוס דף גדול ובו הכיתוב:

'אם היו בני אדם מרגישים במתיקות וערבות התורה היו...'

ונבקש מהתלמידות להשלים את החסר (בעל-פה)
נחלק את הקטע, ונשמיע שיר (מי שיכולה שתביא רמקול)

אור החיים:

ושמחת בכל הטוב: ואין טוב אלא תורה,

שנאמר: 'כי לקח טוב נתתי לכם',

ואם היו בני האדם יודעים ומרגישים

במתיקות ובעריבות טוב התורה –

היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא

יחשב בעיניהם מלוא עולם כסף וזהב למאומה,

כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם.

3. סבב: נפזר **פתקים של מצוות** (קובץ נספח) שונות על הדשא. כל תלמידה בוחרת: איזו מצווה הכי מתוקה בשבילי? איזו מצווה אהובה עלי? לאיזו מצווה אני מאד מתחברת? אם למישהי יש סיפור או סיטואציה שזכורה לה שחיצקה אצלה את ההרגשה שהתורה והמצוות מתוקים וטובים.
4. 2 אופציות (כל מורה בוחרת אחת מהן):

אופציה א: נראה לבנות דף גדול עם הכיתוב **'ותן חלקנו בתורתך'** – נשאל מה זה אומר לדעתך?
נקרא את הקטעים הבאים של הרב שטיינזלץ, והבעל שם טוב, (בקובץ הנספחים) על המשפט הזה: (הבנות מוזמנות לפרש ולהתחבר)

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ) בתוך ביאור תניא: חלק א' עמ' 33

בעצם, מדברת התורה כל הזמן לכל אחד מאיתנו, בכל מאורע, בכל חוויה, בכל גלגול של הוויתו. אלא שלא כל אדם זוכה לקרוא את התורה באופן הזה. לא כל אדם זוכה להכיר את התורה באופן האישי, בדרך שבה התורה מדברת את ליבו שלו, אל אישיותו הפרטית המיוחדת של עצמו.

אדם צריך לדעת מה שייך אליו, מהו החלק בתורה שהוא רלוונטי לחיים שלו כאדם פרטי, מהו החלק שעכשיו הוא צריך לעשות, ברגע המיוחד הזה, אך לא כל אדם יודע זאת.

נשאל, נדון:

-האם את מרגישה לפעמים שהתורה מדברת אלייך?

-מה זה גורם לך לעשות?

-מה יכול לעזור לי להרגיש את זה, מה יעזור לי למצוא את החלק שלי בתורה?

אופציה ב בעמוד הבא:

אופציה ב"

נקריא לתלמידות את המשפט:

אמר רבי: אין אדם לומד תורה אלא ממקום שלבו חפץ (מסכת עבודה זרה יט/ע"א)

נשאל מהי הכוונה מקום שלבו חפץ?

למה לדעתך אדם לומד דווקא 'ממקום שלבו חפץ'?

איך עושים זאת?

נסביר כי ודאי אנו שואפים לקיים בשמחה ובאהבה את כל המצוות. ולכל אחת נקודה ייחודית משלה בעבודת ה', מקום, תחום, חיבור שבו ליבה חפץ, מקום שבו היא מרגישה את המתיקות והאור של התורה, וזהו השער שלה לקשר לתורה ולה'. זה מה שיגרום לה להתקרב ולרצות לקיים.

בחג השבועות, חג מתן תורה, אנו מקבלים על עצמנו בכל שנה מחדש את התורה. לא רק כי אבות אבותינו היו שם, ולא רק כי ככה אבא ואמא גידלו אותנו, אלא אני ממש, כל אחת מאתנו, היינו שם ואנו מקבלות זאת עלינו. אם אני אמצא את השער שלי, את המצוות והדברים שמחברים אותי, את הדברים שמעניין אותי ללמוד ולהעמיק, אמצא את שער הכניסה שלי, ואוכל לזכות ממש לקבל תורה.

{תוספת הרחבה: אפשר לשאול גם למה דווקא לומדים באמצע הלילה, הרי כדי שייכנס יותר ידע של תורה כנראה שביום זה היה עובד יותר טוב.

אלא שלימוד התורה בלילה מסמל את המתיקות, הרצון והאהבה הגדולה לתורה, שמוכנים להשקיע ולקום בשבילה בשעות לא שעות...}

{*ניתן להוסיף משחק טאבו לשבועות לסיום קליל}

תחנה 2: חג הביכורים

1. פתיחה- משחק זרם:

עומדים במעגל ומחזיקים ידיים, ומי שמתחילה נותנת לחיצה על היד של החברה. וכך הלאה החברה לוחצת וכך מעבירה את הזרם. אך אפשר להעביר את הזרם גם בחזרה לכיוון השני ממנו התקבל הזרם בעזרת שתי לחיצות. במרכז המעגל מעמידים מתנדבת שצריכה לגלות איפה הזרם עובר ומהיכן התחיל...

•מסר- בחיים אנחנו צריכים לפעמים לעצור, להסתכל אחור, להתבונן, לא רק לרוץ קדימה עם הזרם. ולחשוב- מאיפה הכל מגיע??

2. פתקי מתנה – יתחלקו לזוגות, נחלק פתקים עם שאלות מנחות שכל אחת כותבת, ומשתפת את החברה בלפחות תשובה אחת. (אח"כ במליאה אפשר לבקש ממי שרוצה שתשתף (לא סבב), או לחזור ולהתייחס לזה רק בסיכום)

על הפתק בצורת מתנה:

-לא מזמן הייתה הפעם הראשונה שהצלחתי ב...

-בזמן האחרון אני מרגישה שאני ממש טובה ב...

-אם תשאלו חברים הם יגידו שאני טובה ב...

3. נספר להן את הסיפור הבא: (אפשר למנות קריינית ושחקניות) (לעשות בחרוזים?*)

שרוליק גדל במושב למשפחה של חקלאים, מאז שהוא זוכר את עצמו הוא מטייל בשדות, הוריו הביאו אותו איתם כשעבדו בשדות, הוא זוכר את הזיעה במצחו של אביו העובד בשמש, את המאמץ של אמו להסתובב ולדאוג לנקש עשבים, הוא זוכרת את מועד הזריעה, ואת רגעי החרדה, האם היבול יצמח? האם השנה יהיה מספיק גשם? ואז, לאחר הפסח, הוא זוכר כיצד ראה את הכל צומח, ומתחיל לפרוח, בשדות ובפרדסים, ההתרגשות באוויר, כולם יכולו להנות מכל הטוב הזה! שרוליק במיוחד אוהב ענבים! הוא היה מצטרף לפועלים בכרם, כמה התרגש כשראה את הענבים הקטנים, חיכה כל כך בסבלנות שיצמחו ויבשילו! אך אז, אביו פתאום אמר – בוא, נקשור על זה חוט, נסמן לעצמנו. (- נשאל את התלמידות- מדוע סימנו לדעתכן?). מה, נסמן כדי שנדע איזה פרי לאכול ראשון כי הוא יבשיל ראשון?? לא שרוליק יקר, ענה אבא, אלו הביכורים! אותם אנו נעלה איתנו לבית המקדש בשמחה רבה ובריקודים! ביכורים?? שאל שרוליק. מה זו הלשון המשונה הזו? מה, זה כי באים 'לבקר' איתם? לא, צחק אבא וענה, ביכורים מלשון בכור. כמו הבן הבכור, כפי שאתה, כך אלו הפירות הבכורים, אלא שצמחו ראשונים. אבל מה עושים עם הביכורים, אני חכיתי כל כך, אני רוצה לאכול אותם עכשיו!! הם נראים כה עסיסיים. אל דאגה, שרוליק יקר, ענה אבא, כשם שה' דאג לנו לפירות אלו, ידאג לנו לעוד רבים וטובים. -אבל אנחנו עבדנו כל כך קשה, איך אתה מוותר כל כך בקלות??

נדון ונשאל- בתור שרוליק איך היינו מרגישות? מה אתן הייתן עונות לו? האם אתן הייתן מוותרות בקלות על משהו שעבדתן קשה בשבילו והשקעתן בו? תנו דוגמאות

ענה האבא: המשך- אני מוותר? על מה אני מוותר? מי אמר שזה בכלל שלי? אצלי זה רק מושאל. יש לי זכות גדולה, מתוך מה שגידלתי ועשיתי וכל מה שה' נתן לי- שאני יכול להשיב לו מעט, ובזכות זה-

ה' יראה וימשיך לברך את ביתנו ושדותינו בעזרת ה' (ס)

4. נחלק דף עם המקור בפסוקים, של מקרא ביכורים (נסביר שמקרא ביכורים זה נוסח שהאדם שמביא את הביכורים לכהן ולמקדש אומר בזמן הבאת הביכורים):

כשמקשיבות לפסוקים, לבקש שינסו לזהות איזה אירוע מההסטוריה של עם ישראל מוזכר בפסוקים:

"וּבֹאֵת אֶל-הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְהִי בַיָּמִים הֵהֵם וְאָמְרָת אֵלָיו: הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֱלֹהֶיךָ, כִּי-בָאתִי אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְתָּיִנוּ לָתֵת לָנוּ.

וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּנָא מִיָּדְךָ וְהִנִּיחוּ לְפָנָי מִזְבַּח ה' אֱלֹהֶיךָ. וְעָנִית וְאָמְרָת לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ:

אֲרָמִי אֲבִי וַיֵּרֵד מִצְרַיִם וַיִּגַּר שָׁם בְּמִתֵּי מֵעַט, וַיְהִי-שָׁם לִגְוִי גְדוֹל עֲצוּם וְרָב. וַיִּרְעוּ אֲתָנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה. וְנִצַּעַק אֶל-ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע ה' אֶת-קִלְנוּ וַיִּרָא אֶת-עַנְיָנוּ וְאֶת-

עַמְלָנוּ וְאֶת-לִחְצָנוּ. וַיִּצְאָנוּ ה' מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֶרַע נְטוּיָה וּבְמַרְא גְדֹל וּבְאִתּוֹת וּבְמִפְתֵּיִם. וַיִּבְאָנוּ אֶל-הַמִּקְוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת, אֲרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ. וְעַתָּה הִנֵּה הֵבֵאתִי אֶת-רֵאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-נָתַתָּה לִּי ה'.

וְהִנְחַתוּ לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ, וְהִשְׁתַּחֲוִית לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ.

נשאל איזה מאורע זיהו? מדוע לדעתן זה מוזכר?

סיכום:

נסביר כי אנו מזכירים את יציאת מצרים, ואת העבר שלנו, אנחנו לא באים רק בשם עצמנו. אני לא עומדת בזכות עצמי, אלא באה עם כל המתנות של עם ישראל, ושקיבלתי בירושה מהורי ומכל הדורות. אנו מזכירים את הארץ הטובה שזכינו לה בזמן הבאת ביכורים. מצות ביכורים היא מצוה התלויה בארץ, מצוה שמקיימים רק בארץ ישראל (ואת הביכורים רק בזמן שיש מקדש...). בהבאת הביכורים אנו מכירות ונזכרות ש'זה לא שלי'- הארץ הטובה שזכינו לה, וכל הפירות והתבואה זו מתנה מאת ה'.

נחזור גם למתנות שכתבנו- הכשרונות שלנו, הכוחות שלנו, הם מתנות שקיבלנו מאת ה', כל הדברים שאנחנו עושות ועובדות עליהם, אלו באות לנו בזכות הכוח מה', וכמו הביכורים- נוכל לתת איתם, להקדיש אותם, לעשות איתם טוב לעולם.